శ్రీనివాస్ రామ్ కుమార్

1951 ఫిబ్రవరి, 9

వర్సెస్

మహబీర్ ప్రసాద్ మరియు ఇతరులు

[ముఖర్జీ, బి. కె.శాస్త్రి, ఎం. పతంజలి మహాజన్, మెహర్ చంద్ న్యాయమూర్తులు]

వ్యాజ్యాలు––అస్థిరమైన విన్నపాలు ––డబ్బును ధరగా చెల్లించినట్లు ఆరోపిస్తూ నిర్దిష్ట పనితీరుగా వాది దావా––ఋణంగా డబ్బు అందిందని ప్రతివాది వాదిస్తున్నాడు ––వాది కేసు ఋజువు కాలేదు– ప్రతివాది అభ్యర్ధనపై రుణంగా ఇచ్చిన డబ్బు తిరిగి పొందడం(రికవరీ) కోసం ఆజ్ఞాపత్రం (డిక్రీ) ఇవ్వొచ్చా.

వాదనలలో ఎటువంటి పునాది లేని మరియు అవతలి పక్షాన్ని సంప్రదించని లేదా కలిసే అవకాశం లేని కేసుపై వాదికి న్యాయస్థానం ఉపశమనం ఇవ్వనప్పటికీ, వాది వేయగలిగే ప్రత్యామ్నాయ కేసును ప్రతివాది తన వ్రాతపూర్వక ప్రకటనలో అంగీకరించడమే కాకుండా , దావాలో వాది వేసిన దావాకు సమాధానంగా స్పష్టంగా ముందుకు సాగునప్పుడు , ప్రతివాది స్వయంగా వేసే కేసుపై వాదికి ఆజ్ఞాపత్రం (డిక్రీ) ఇవ్వడంలో అసంబద్ధత ఏమీ ఉండదు. అటువంటి పరిస్థితులలో, ప్రతివాదికి అన్యాయం జరగకపోయినా, వాదిని వేరే దావాకు పంపడం సరైనది కాకపోవచ్చు.

వాది ఒక ఇంటిని విక్రయించే ఒప్పందం యొక్క నిర్దిష్ట పనితీరు కోసం దావాను తీసుకువచ్చాడు , అతను ఇంటిధర కోసం రూ. 30 ,000లను చెల్లించాడు మరియు ఒప్పందం (కాంట్రాక్ట్) యొక్క పాక్షిక పనితీరులో భాగంగా ఇంటిని స్వాధీనంలో ఉంచుకోవడం జరిగింది. కాని ప్రతివాది , వాది రూ. 30,000 రుణంగా ఇచ్చాడని మరియు వడ్డీ చెల్లింపును సులభతరం చేయడానికి మాత్రమే ఇంటిని స్వాధీనం చేసుకున్నాడని వాదించాడు. ప్రతివాది యొక్క అభ్యర్థన నిజమని న్యాయస్థానం గుర్తించింది: వాది ఎటువంటి కేసును ఏర్పాటు చేయనప్పటికీ మరియు దావా పత్రంలో ఆరోపణలకు విరుద్ధంగా ఉన్నప్పటికీ రూ. 30,000 తిరిగి పొందడం(రికవరీ) కోసం మరియు ప్రతివాది అభ్యర్థించిన రుణ ఒప్పందం ప్రకారం ఇవ్వాల్సి ఉన్న వడ్డీ కోసం వాదికి అనుకూలంగా ఒక (ఆజ్ఞాపత్రం) (డిక్రీ) జారీ చేయవచ్చునో అని తేల్చినది.

బాబు రాజా మోహన్ మనుఛా వర్సెస్ బాబు మంజూర్ (70 ఐ. ఎ. ఐ) ను సూచిస్తారు.

సివిల్ అప్పీలు న్యాయాధికార పరిధి : సబోర్డినేట్ కోర్టు , గయా ఒ ఎస్. నెం 59/1943 లోని డిక్రీని సావరిస్తూ పాట్నా హై కోర్టు 29.08.1947 లో తొలి అప్పీలు నెం 13/1945 లో తీర్పు మరియు డిక్రీల పై అప్పీలు చేయబడింది: సివిల్ అప్పీలు నెం59/1943.

అప్పీలుదారు కోసం ఎస్ పి సిన్హా (సి ఆర్ పట్టాభి రామన్ మరియు అతనితో బి కె శరణ్).

ప్రతివాదులు నం. 1 మరియు 2 కోసం ఉదయ్ భాన్ చౌదరి.

ప్రతివాదులు 3 నుండి 7 వరకు హరీస్ చంద్ర (ఎన్ సి సేన్ తో)

1951. ఫిబ్రవరి 9. న్యాయస్థానం తీర్పును వెలువరించింది ముఖర్జీ జె. ఈ విజ్ఞప్తి (అప్పీల్) వాది తరపున మరియు గయా పట్టణంలో ఒక ఇంటిని విక్రయించే ఒప్పందం యొక్క నిర్దిష్ట పనితీరు కోసం దావా నుండి రూపొందించబడింది. ఆరోపించబడిన ప్రతివాదుల రెండవ పక్షానికి చెందిన వారు , వాదికి ఇంటిని విక్రయించడానికి అంగీకరించారు , అయితే ఆ తర్వాత ఒప్పందం నుండి వైదొలిగి , ఒప్పందం గమనిక (నోటీసు)తో దానిని కొనుగోలు చేసిన ప్రతివాదుల మొదటి పక్షానికి విక్రయించారు.

వాది కేసు , సారాంశంలో, సెప్టెంబరు 1941లో, గయాలో ఒక ఇంటిని కలిగి ఉన్న రెండవ పక్ష ప్రతివాదులు, జాదూ రామ్ అనే వ్యక్తితో దాని అమ్మకం కోసం చర్చలు జరిపారు మరియు ఆస్తి యొక్క హక్కుపత్రాన్ని వాస్తవానికి రెండో కక్షిదారునికి అప్పగించారు . ఈ చర్చలు విఫలమయ్యాయి మరియు రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు వాది సంస్థను సంప్రదించారు మరియు వారి మధ్య కొంతకాలానికి అనగా అక్టోబర్ 1945 చివరి నాటికి ఒక ఒప్పందం కుదిరింది , దీని ప్రకారం గయాలో ఉన్న వారి ఇంటిని రూ. 34,000లుగా ప్రతిఫలంలో భాగంగా తీసుకోవడానికి మొదటివారు అంగీకరించారు. దీన్నుంచి 28 అక్టోబర్ 1941న, రూ. 30,000 లు వాది సంస్థ విక్రేతల తరపున రుణదాతకు చెల్లించింది. విక్రేతలు తమ వంతుగా కాంట్రాక్ట్ యొక్క పాక్షిక పనితీరులో విక్రయించడానికి అంగీకరించిన ఇంటిని వాదిని స్వాధీనం చేసుకున్నారు. జాదూ రామ్ ద్వారా హక్కుపత్రాన్ని తిరిగి వారికి అందిన వెంటనే ఆస్థి బదలాయింపు అమలు చేస్తానని హామీ ఇచ్చారు మరియు మిగిలిన రూ . 4,000 వాది చెల్లించాడు . రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు, అయితే, వారి వాగ్దానాన్ని నేరవేర్చలేదుమరియు జాదు రామ్ నుండి వారి హక్కుపత్రాన్ని తిరిగి పొందిన తర్వాత కూడా వాదికి పక్షంలో ఆస్తి బదలాయింపు ; మరియు మరోవైపు, వారు 13 ఆగస్ట్ 1943న ఇంటిని ప్రతివాదుల మొదటి పక్షానికి విక్రయించారు . ఆ విధంగా వాది ఈ దావాను తీసుకురావడానికి బాధ్యత వహించాడు , విక్రయ ఒప్పందం యొక్క నిర్దిష్ట పనితీరును కోసం దావా చేసారు.

ఈ వ్యాజ్యాన్ని ఇరు పక్ష ప్రతివాదులు వాదించారు . రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు గయాలోని తమ ఇంటిని వాదికి విక్రయించడానికి ఎన్నడూ అంగీకరించలేదని మరియు వాది ఏర్పాటు చేసిన విక్రయ ఒప్పందం

యొక్క కథనం పూర్తిగా తప్పు అని వాదించారు. తమకు డబ్బు అవసరమని, అందుకే రుణం కోసం వాదిని సంప్రదించగా, వాది వారికి బయానా (అడ్వాన్స్)గా రూ . సంవత్సరానికి 6% వడ్డీతో రూ. 30,000లు ఇచ్చాడు. ఇది పూర్తిగా ఈ ఋణం పై చెల్లించాల్సిన వడ్డీని సులభతరం చేయడం కోసం మాత్రమే అంతేకాని వాది విక్రయ ఒప్పందం యొక్క పాక్షిక పనితీరులో భాగంగా స్వాధీనం చేసుకోవడం కాదు.

ఈ ప్రతివాదనను మొదటి పక్షం ప్రతివాదులు పునరుద్ఘాటించారు . వాదితో విక్రయ ఒప్పందానికి సంబంధించిన ఎలాంటి గమనిక (నోటీసు) లేని విలువైన దానికోసం తాము విశ్వసనీయమైన కొనుగోలుదారులమని మరింతగా వాదించారు ప్రతివాదులు.

వ్యాజ్యాన్ని విచారించిన కిందిస్థాయి న్యాయమూర్తి , పార్టీలు సమర్పించిన సాక్ష్యాల ఆధారంగా , వాది ఆరోపించినట్లుగా, విక్రయ ఒప్పందం యొక్క కథనాన్ని రుజువు చేయలేదని మరియు అది అటువంటి ఒప్పందానికి అనుగుణంగా లేదని నిర్ధారణకు వచ్చారు . ప్రతివాదుల కథనం నిజమేనని , వాది బయానా (అడ్వాన్స్)గా రూ. 30,000లు ప్రతివాదుల రెండవ పక్షానికి చెల్లించారు , కానీ ఇది రుణం ద్వారా జరిగింది మరియు ప్రతిఫలం డబ్బులో భాగమైన పాక్షిక చెల్లింపుగా కాదు . మొదటి పక్షం ప్రతివాదుల విషయానికొస్తే, వారు గమనిక (నీటీసు) లేని విలువైన దానికోసం విశ్వసనీయ కొనుగోలుదారులు అని నిర్ధారించబడింది. ఈ నిర్ధారణల (ఫైన్డింగులు) దృష్ట్యా , సబార్డినేట్ న్యాయమూర్తి నిర్దిష్ట పనితీరు కోసం వాది యొక్క దావాను తోసిపుచ్చారు , అయితే రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు వారి నుండి తాము బయానా (అడ్వాన్స్)గా రూ .30,000 లు తీసుకున్నట్లు అంగీకరించారు . ఈ ప్రతివాదులకు వ్యతిరేకంగా దావా వేసిన తేదీ నుండి దావా పరిష్కారమయ్యే వరకు సంవత్సరానికి 6% వడ్డీతో ఈ మొత్తానికి వాదికి డబ్బు డిక్రీ ఇవ్వబడింది.

ఈ నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా, వాది పాట్నాలోని ఉన్నత న్యాయస్థానాన్ని ఆశ్రయించారు , మరియు రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు తమకు వ్యతిరేకంగా జారీ చేయ ద్రవ్య డిక్రీ యొక్క ఔచిత్యాన్ని సవాలు చేస్తూ ఎదురు–ఆక్షేపణలను కూడా దాఖలు చేశారు . అప్పీల్ ని పాట్నా ఉన్నత న్యాయస్థానం డివిజన్ బెంచ్ విచారించింది, వారు 29 ఆగస్టు 1947 నాటి తీర్పు ద్వారా వాది అప్పీల్ ని తిరస్కరించారు మరియు రెండవ పక్షం ప్రతివాదులు దాఖలు చేసిన ఎదురు –ఆక్షేపణలను అనుమతించారు. విచారణ (ట్రయల్) ఉన్నత న్యాయస్థానంతో ఏకీభవించిన విద్యావంతులైన న్యాయమూర్తులు , కేసులో ప్రవేశ పెట్టిన సాక్ష్యాల ద్వారా పార్టీల మధ్య ముగిసిన ఒప్పందం కేసు ఏదీ రుజువుచేయబడలేదని మరియు వాది ఇంటిని స్వాధీనం చేసుకున్న వాస్తవాన్ని ఒప్పందం యొక్క పాక్షిక పనితీరు యొక్క చర్యగా పరిగణించలేమని అభిప్రాయపడ్డారు. విచారణ (ట్రయల్) న్యాయమూర్తితో ఉన్నత న్యాయస్థానం ఏకీభవిస్తూ రూ. 30,000లు వాది ద్వారా రెండవ పక్షం ప్రతివాదులకు రుణంగా బయానా (అడ్వాన్స్) ఈయబడింది, అయితే దానిపై వడ్డీ చెల్లింపుకు సంబంధించి సాక్ష్యాలు స్పష్టంగా లేవు మరియు మొదటి పక్షం

ప్రతివాదులు నోటీసు లేకుండా ఆస్తికి కొనుగోలుదారులుగా ఉన్నారు . ఒప్పందం ఉన్నప్పటికీ , దానిలో షరతులు అస్పష్టంగా మరియు నిరవధికంగా ఉన్నాయని, మరియు విక్రేతలలో ఒకరు పిల్లవాడు (మైనర్) అయినందున, ఈ కేసులో ఒప్పందం యొక్క నిర్దిష్ట పనితీరు ద్వారా సమదర్మంలోఎటువంటి ఉపశమనం ఇవ్వరాదని ఉన్నత న్యాయ స్థానం పేర్కొంది . ఇది మైనర్ యొక్క ప్రయోజనాన్ని గణనీయంగా దెబ్బతీస్తుంది. ఉన్నత న్యాయస్థానం అభిప్రాయం ప్రకారం , రెండవ పక్షం ప్రతివాదులకు వ్యతిరేకంగా మంజూరు చేయబడిన ద్రవ్య డిక్రీ చట్టంలో హామీ లేదు , ఎందుకంటే వాది రుణానికి వాద పత్రంలో సంబంధించి ఎలాంటి కేసు వేయలేదు , మరియు దాని ఆధారంగా ఎటువంటి ఉపశమనం క్లెయిమ్ చేయలేదు. ఫలితంగా దావా పూర్తిగా కొట్టివేయబడింది మరియు విచారణ (ట్రయల్) న్యాయస్థానం ద్వారా వాదికి అనుకూలంగా చేసిన డబ్బు తిరిగి పొందడం (రికవరీ) కోసం డిక్రీ రద్దు చేసారు . ఈ తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా వాది ఈ న్యాయస్థానంలో అప్పీలుకు వచ్చారు.

అప్పీలుదారు తరఫు న్యాయవాది మా ముందు వాదిస్తూ , కింది న్యాయస్థానాలు వాది కథనాన్ని విశ్వసించకుండా మరియు నిర్దిష్ట పనితీరు కోసం దావాను కొట్టివేసాయి అనేవి ఈ కేసులో జోడించిన సాక్ష్యాధారాల నుండి చట్టబద్ధంగా ఊహించగల వాస్తవాలకు సరైన నిర్ధారణలు కావు . ప్రత్యామ్నాయంగా విచారణ న్యాయమూర్తి ద్వారా రెండవ పక్షం ప్రతివాదులకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నత న్యాయస్థానం ఆజ్ఞాపత్రం (డిక్రీ) రద్దు చేయడం తప్పు అని వాదించారు.

విద్యావంతుడైన న్యాయవాది ప్రతిపాదించిన మొదటి వాదన మనకు స్పష్టంగా నిలువగలిగేలాగ కనిపించుట లేదు . దిగువ న్యాయస్థానాలు స్పష్టమైన ప్రశ్నలపై ఏకకాల నిర్ధారణలను అందించినప్పుడు , ఈ సాధారణ అభ్యాసం నుండి నిష్క్రమించడాన్ని సమర్థించే అసాధారణమైన పరిస్థితులు ఉంటే తప్ప , ఈ న్యాయస్థానం సాధారణంగా ఈ నిర్ధారణలలో జోక్యం చేసుకోదు మరియు మూడవసారి సాక్ష్యాలను సమీక్షించదు. అంగీకరించిన మరియు రుజువు చేయబడిన వాస్తవాల నుండి అనుమితి చట్టంలో ఒకటి అయితే లేదా ఏదైనా చట్టం లేదా ప్రక్రియ యొక్క నియమాన్ని ఉల్లంఘించడం ద్వారా వాస్తవాన్ని కనుగొనడం భౌతికంగా ప్రభావితమైతే స్థానం నిస్సందేహంగా భిన్నంగా ఉండవచ్చు . ఈ న్యాయస్థానం అనుసరించిన అభ్యాసం ఎల్లప్పుడూ జ్యుడిషియల్ కమిటీచే చర్య తీసుకునే పద్ధతిని పోలి ఉంటుంది. బిభాబతి వర్సెస్ రామేంద్ర నారాయణ్ (1) లో లార్డ్ థాంకర్టన్ యొక్క పదాలను ఉటంకిస్తే, "ఇది ఏ విధంగానూ దుక్క ఇనుము (కాస్ట్ ఐరన్) అభ్యాసం కాదు "; వాస్తవం యొక్క ఏకకాలిక అన్వేషణలతో జోక్యం చేసుకోవడానికి మనల్ని నిరోధించే అసాధారణ స్వభావం ఉన్న సందర్భాలు ఉండవచ్చు . న్యాయవిరుద్ధం జరగకుండా నివారించండి . అయితే, మన ముందున్న కేసులో అసాధారణంగా ఏమీ లేదు మరియు వాస్తవం యొక్క స్పష్టమైన ప్రశ్న ఉంది . వాది యొక్క కేసు ఆధారంగా ఉన్న ఒప్పందానికి రుజువుగా వ్రాతపూర్వక పత్రం ఏదీ లేదు మరియు నిర్ణయం ప్రధానంగా

పార్టీలు ప్రవేశపెట్టి మౌఖిక సాక్ష్యం గణ్యతపై ఆధారపడి ఉంటుంది , తన ముందు సాక్షులను కలిగి ఉన్న విచారణ (ట్రయల్) న్యాయమూర్తి , వారి విశ్వసనీయతను బేరీజు వేసేందుకు మరియు అంచనా వేయడానికి ఉత్తమమైన వ్యక్తి మరియు ఆయన చేసిన తీర్మానాలను ఉన్నత న్యాయస్థానం పూర్తిగా ధృవీకరించింది. అప్పీల్ పై , ఈ పరిస్థితులలో , అప్పీలుదారుకు వ్యతిరేకంగా దిగువన ఉన్న రెండు న్యాయస్థానాల ద్వారా కనుగొనబడిన వాస్తవాలకు మించి వెళ్లడానికి మాకు ఎటువంటి కారణం కనిపించదు.

అయితే, ఇతర అంశానికి సంబంధించి , విచారణ కోర్టు (ట్రయల్) యొక్క నిర్ణయం సరియైన దేనని మరియు ఉన్నత న్యాయస్థానం మరియు న్యాయమూర్తి యొక్క డిక్రీలోని ఈ భాగాన్ని రద్దు చేయడంలో ఉన్నత న్యాయస్థానం నిస్సందేహంగా కఠినమైన మరియు సాంకేతిక దృక్పథాన్ని తీసుకుందని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. రూ.30,000లు ప్రతివాదులు రెండవ పక్షానికి రుణం ద్వారా బయానా (అడ్వాన్స్)గా ఇచ్చారన్న విషయం వాది కేసులో భాగం కాదన్నది నిజం . అయితే, ఆ ప్రభావానికి ప్రత్యామ్నాయ కేసు పెట్టడానికి మరియు అమ్మకపు ఒప్పందం ప్రకారం డబ్బు చెల్లించబడుతుందనే ఆరోపణలను సాక్ష్యం ద్వారా నిర్ధారించలేనప్పటికీ , ప్రత్యామ్నాయంగా డబ్బు కోసం ఆజ్ఞాపత్రం (డిక్రీ) ప్రార్థన చేయడానికి వాది కేసు ఖచ్చితంగా తెరవబడింది . అలాంటి అభ్యర్థన ఇతర అభ్యర్థనలకు విరుద్ధంగా ఉండేదనే వాస్తవం నిజంగా భౌతికమైనది కాదు . ఒక వాది ప్రత్యామ్నాయంగా వివిధ హక్కులపై ఆధారపడవచ్చు మరియు రెండు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ అస్థిరమైన ఆరోపణలను మరియు ప్రత్యామ్నాయంలో దాని కింద ఉపశమనం పొందకుండా పార్టీని నిరోధించడానికి సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్‌లో ఏమీ లేదు . అయితే, ఫిర్యాదులో అటువంటి ప్రత్యామ్నాయ కేసు ఏదీ లేనప్పుడు , దాని ఆధారంగా అతనికి ఉపశమనం కలిగించడానికి న్యాయస్థానంకు అనుమతి ఉందా అనే ప్రశ్న తలెత్తుతుంది. నిస్సందేహంగా నియమం ఏమిటంటే , అభ్యర్థనలలో ఎటువంటి ఆధారం లేని మరియు మరొక పక్షాన్నీ పిలవబడని లేదా కలిసే అవకాశం లేని కేసుపై న్యాయస్థానం వాదికి ఉపశమనం ఇవ్వదు. కానీ వాది చేసిఉండాల్సిన ప్రత్యామ్నాయ కేసును ప్రతివాది తన వ్రాతపూర్వక ప్రకటనలో అంగీకరించడమే కాకుండా , దావాలో వాది చేసిన దావాకు సమాధానంగా స్పష్టంగా ముందుకు వచ్చినప్పుడు, డిక్రీ ఇవ్వడంలో తప్పు ఏమీ ఉండదు . ప్రతివాది యొక్క స్వంత అభ్యర్థన ఆధారంగా వాది యొక్క డిమాండ్‌ను తరువాతి వారు ఆశ్చర్యంగా పరిగణించలేరు మరియు ప్రతివాది తన వాదనలలో స్పష్టంగా అంగీకరించినప్పుడు ఈ వాస్తవాలపై సాక్ష్యాలను జోడించే ప్రశ్న తలెత్తదు . అటువంటి పరిస్థితులలో, ప్రతివాదికి ఎటువంటి అన్యాయం జరగనప్పుడు, వాదిని ప్రత్యేక దావాలోకి నెట్టడం సరైనది కాదు. ఈ సూత్రానికి ఉదాహరణగా , బాబూ రాజా మోహన్ మనుచా వర్సెస్ బాబు మంజూర్ (1) లో జ్యుడీషియల్ కమిటీ యొక్క ప్రకటనను ప్రస్తావించవచ్చు . ఈ విజ్ఞప్తి (అప్పీల్) తనఖా భద్రతను అమలు

చేయడానికి వాది అప్పీలుదారు ప్రారంభించిన దావా నుండి రూపొందించబడింది . తనఖా చెల్లుబాటు కాదని ప్రతివాది విజ్ఞప్తి. ఇది (7) (70) ఐ. ఎ. ఐ.

దిగువ న్యాయస్థానాలు మరియు ప్రైవీ కౌన్సిల్ రెండింటి ద్వారా అభ్యర్థన అమలులోకి వచ్చింది . అయితే అటువంటి పరిస్థితులలో భారతీయ కాంట్రాక్ట్ చట్టంలోని సెక్షన్ 65 ప్రకారం లావాదేవీని పూర్తిగా తిరస్కరించి, దాని వెలుపల నష్ట పరిహారం రూపంలో రిలీఫ్‌ను క్లెయిమ్ చేయడానికి వాదికి అనుమతి ఉందని రెండూ దిగువ న్యాయస్థానాలు మరియు ప్రివీ కౌన్సిల్ పేర్కొంది . వాదిలో అటువంటి ప్రత్యామ్నాయ దావా ఏదీ చేయనప్పటికీ , ప్రైవీ కౌన్సిల్ దానిని ముందుకు తీసుకురావడానికి అనుమతించింది మరియు అటువంటి దావా ద్వారా ప్రతివాది పక్షపాతం చూపలేదని మరియు విషయాన్ని విడిగా విడిచిపెట్టకూడదని ఒక డిక్రీ ఇచ్చింది . ప్రతివాది లేకపోవడంతో అప్పీలును ఏక పక్షంగా పరోక్షం వారు (ఎక్స్ పార్టీ) విన్నపటికీ అప్పీలుదారుకు ఈ ఉపశమనం అనుమతించబడిందని గమనించవచ్చు.

రెండవ పక్షం ప్రతివాదుల తరపున హాజరైన శ్రీ హరీష్ చంద్ర ద్రవ్య డిక్రీ కోసం వాది దావాకు సంబంధించి ఆసక్తికర ప్రశ్నను లేవనెత్తారు . అతని వాదన ఏమిటంటే , అతను ఇంటిని స్వాధీనం చేసుకున్నంత కాలం వాది కూడా ఎటువంటి వడ్డీని క్లెయిమ్ చేయలేకపోయాడు మరియు ఆ తర్వాత అతను ఎటువంటి వడ్డీని కూడా క్లెయిమ్ చేయలేదు , ఎందుకంటే అతని క్లయింట్లు రూ. 30,000 ల మొత్తానికి సంబంధించిన హుండీని 12 జూలై 1943న రిజిస్టర్డ్ పోస్ట్ లో వాదికి పంపడం ద్వారా వాది స్వీకరించడానికి నిరాకరించాడు. వివాదం యొక్క మొదటి భాగం నిస్సందేహంగా సరైనది మరియు వాది తరపున వివాదం లేదు. అయితే, శ్రీ హరీష్ చంద్ర లేవనెత్తిన వివాదం యొక్క రెండవ భాగాన్ని అంగీకరించడం మాకు ఇబ్బందిగా ఉంది . ఈ హుండీ స్వీకరణను వాది మరియు సాక్ష్యం రెండింటిలోనూ పూర్తిగా తిరస్కరించారు మరియు కథనం నిజమే అయినప్పటికీ , ఇది చట్టంలో చెల్లుబాటు అయ్యే ఋణంగా ఉండగలదా అనే సందేహం ఉంది . ప్రతివాదులు నిస్సందేహంగా ఈ సమయంలో ఈ డబ్బును ఉపయోగించారు మరియు మా అభిప్రాయం ప్రకారం వాది కొంత వడ్డీకి అర్హులు . ఇరు పక్షాల తరఫున హాజరైన న్యాయవాదులు , వారి వాదనలు ముగిసే సమయానికి , ఈ ఆసక్తికర ప్రశ్న సమాధానమును మమ్మల్ని నిర్ణయించమని వదిలివేసారు మరియు మేము సెప్టెంబరు 1943 ప్రారంభం నుండి సంవత్సరానికి 4% చొప్పున రూ. 30,000లకు వడ్డీ ఇవ్వడం సబబుగా ఉంటుందనుకున్నాం. ఆగస్ట్ 1943 చివరి నాటికి వాది ఇంటి స్వాధీనం చేసుకోవడం ముగిసినట్లుగా అంగీకరించబడింది.

ఫలితంగా మేము అప్పీల్ ని పాక్షికంగా అనుమతిస్తాము; నిర్దిష్ట పనితీరు కోసం దావాను కొట్టివేసినందున ఉన్నత న్యాయస్థానం చేసిన డిక్రీ ధృవీకరించబడింది – అయితే, వాది రూ. 30,000లకు, 1 సెప్టెంబర్

1943 నుండి వసూలు తేదీ వరకు సంవత్సరానికి 4% వడ్డీతో ప్రతివాదుల రెండవ పక్షాలు నుండి పొందదానికి అర్హుడు. ఈ అప్పీల్ కు ప్రతీపక్షం తన స్వంత ఖర్చులను భరిస్తుంది.

పాక్షికంగా అప్పీల్ అనుమతించబడింది.

అప్పీలుదారుకు ఏజెంట్: ఆర్. సి. ప్రసాద్.

ప్రతివాదులకు ఏజెంట్: తారాచంద్ బ్రిజ్ మోహన్ లాల్.